

MIKAEL LYBECK

LYRIK

EN OCH TRETTIO

DIKTER

I URVAL

1890—1910

STOCKHOLM
ALBERT BONNIERS FÖRLAG

MIKAEL LYBECK

LYRIK

EN OCH TRETTIO
DIKTER

I URVAL

1890—1910

STOCKHOLM
ALBERT BONNIERS FÖRLAG

STOCKHOLM
ALB. BONNIERS BOKTRYCKERI 1910

LYRIK

INNEHÅLL

1		3	
Den dödsdömda tanken	11	Morgonland	47
En moder	13	Soluppgång	49
Den unga sommaren	15	Kvällsvind spelade	51
När elden dog	18	Klockbojen	53
Dubbelgångaren	20	Till en vän	55
Till min hembygd	23	I systrar, I bröder, I älskande par	58
Trötta träd	25	Lilla Pärlemor	60
2		Solregn	63
Förklaring	29	Elsalill	65
Osynliga vägar	31	När rönnen blommar	68
Till lifvet	33	Småstadsvy	70
Drömmen	36	Midsommarvaka	72
Tack till sorgen	37	Min vän af hösten	75
Den tysta elden	39	Människovåren	77
Till dina händer små	41	Han med lien	79
Mina söner!	43	Den gamle	81

*Till is förfrusen är tanken
och kall våra känslors brand.
Ur drifvan vår skorsten röker,
man finner oss knappt, om man söker —
den hvita vintern behärskar
vårt ödes ödemarksland.*

Den dödsdömda tanken.

Mästerman mig i fängelse har
därför att alltför vida
ute på sanningens vägar jag var.
Ordets fruktade vapen jag bar,
friheten gick vid min sida.

Hela min unga kärlek jag bjöd
friheten, min förtrogna.
Svaret tog jag ur läpparnas glöd,
kände i blödande öfverflöd
kyssarnas drufvor mogna.

Innan jag vaknade ur mitt rus,
afund stal mina vapen,
klädde mig i en fånges blus,
röfvade friheten — solens ljus
slocknat i fångenskapen.

Mästerman lille, jag *kan* ej dö,
kan ej, om äfven jag ville.
Fåfångt jag slitit och sliter spö,
tag till bilan — din bila är slö:
akta dig, mästerman lille!

1894

En moder.

Vid Finlands nyår 1895

Afund slog mig för lifvet lytt,
gläder sig, om jag klagar.
År blir gammalt och år blir nytt —
onda och goda dagar.

Stum jag led, ty jag fann ej mer
tröst i brinnande böner.
Gud skall veta jag saknat er
länge nog, mina söner!

Dig, min lefvande framtidstro,
buren i hemlig smärta,
medan ängslans giftiga klo
skar i mitt modershjärta.

Dig, ungdomliga arbetshåg,
stark och glad att försaka.
Ack, hur öfvergifven jag låg,
önskande er tillbaka!

Inför saknaden åren gått
långsamt som tunga skyar.
Har jag sönerna återfått,
lifvet sig själft förnyar.

Den unga sommaren.

Sångfesten i Åbo

18²⁰/6 97

Se, hur dagen i morgonljus
upp öfver skogarna stiger!
Sorgen har gömt sig inomhus,
sorgen väntar och tiger.
Jublande röster ljuda —
vinden, vågorna, allt har röst.
Djupt i den unga sommarens bröst
vårliga safter sjuda.

Vägen framåt är alltid lång,
kort är steget tillbaka.
Morgonens röster vuxit till sång,
sånger, som väcka och vaka.
Redan glömd och förgången
tid blir åter åt lifvet skänkt.
Ädelt handladt och ädelt tänkt
födes på nytt i sången.

Innan dagen på kvällens bro
tyst i natten försvinner,
här, där tusende minnen bo,
själfva skymningen spinner
sångens sällsamma spånad.
Tråden, af tankar och toner tung,
strängades redan, när gammal var ung,
strängas, när ung är grånad.

Ej för intet oss lifvet gaf
kärlek till fosterjorden.
Vakna drömmar vid hembygdshaf
skänkte åt känslan orden.
Spörjer man hvilka, så svaras:
Långt i kommande tidevarf
modersmålet, kusternas arf,
här skall af oss bevaras.

Stolt och stilla på samma gång
följer det tankens fåra.
Modersmålet är blodets sång,
sagan om oss och de våra.
Obevekliga öden
skrifva som alltid människor lag.
Toner, som gifvit oss mod i dag,
gifven oss mod — intill döden!

När elden dog.

Folkets främste sutto i ring,
ängsliga öfver elden, och vakade.
Elden lyste och värmde och sprakade,
gnistorna yrde vida omkring.
"De flyga för långt, det är oförsvarligt,
det kan ju bli till en brand", sa' en —
och alla funno det ytterst farligt.
Så byggdes kring bålet en mur af sten.
Men elden trufdes icke i buren,
den brände genast en väg under muren
och flammade till inför folkets främste,
som blundade, sedan allt var byggdt.

Då reste sig hastigt den allra förnämste
och slog, i förfäran, vatten på bålet.

“Nu är jag här“, sa’ det svarta kolet
och grinade mot dem mörkt och styggt.

1899

Dubbelgångaren.

Årsbarn är jag med lif och död,
vånne att ung jag vore!
Stadd och städslad i mångas bröd,
tjänar jag hälst de store.
Dem, som ha makt och ära —
makt att mycket och godt förmå,
men som denna sin makt försmå,
dem är jag ständigt nära.
Går med snabba, smygande steg,
van att i mörker vandra,
sår min sådd, hvar jag ser en teg...
Jag är det onda, som hämnar sig själf,
brott är mitt väsens ena hälft,
vedergällning dess andra.

Djupa och blodigt röda
ses mina spår i tider, som gått.
Häfderna öfverflöda
af berättelser om mina brott.
Men på fälten, där striden stått,
söken mig ej bland de döda!
Lefvande är jag — och liken
af mina offer göda
tegarnas mylla, där ondt jag sått.
Faran har gjort mig sniken
efter de mäktiges öra.
Si, jag önskar förgöra
sanningen i deras riken!
Redskap vet jag att välja
hårdade för den hårdaste jord,
vet att köpa och sälja.
Därför våldet med broderord
närmar sig nya byten,
blandar gifter för själamord,
ockrar på fala lyten.

Men — I mäktige — än en dag
stiger, med händerna knutna,

ur er gärning mitt andra jag,
hämnanen ur det förflutna.
Ej ert döende sekel vet
hvad de kommande bringa.
Du, som jag velat betvinga,
du skall segra, rättfärdighet!

1899

Till min hembygd.

Du barndomshem, föreningen af allt,
som gaf åt lifvets morgon dess gestalt,
du är förändradt, och ändå det gamla!
Du barndomsbygd, som gjorde hjärtat tryggt,
och där min tidigaste tanke byggt
så många luftslott, dömda till att ramla —

När hälst jag återsåg i farans tid
din vida slätt, med hafvets slätt invid,
då kände djupt jag känslan, du mig gifvit.
Och då har sannerligen jag förstått
hvad rikedom som fallit på min lott,
när hembygdsstranden mig så dyrbar blifvit.

Men får jag en dag vanmaktskänslan af
att vara den brutala styrkans slaf,
med ingen möjlighet till manligt sinne,
då går den rätta vägen dig förbi,
ty den du burit, han är boren fri,
och du, min hembygd, blir mitt tyngsta minne!

1900

Trötta träd.

Natt, som vi väntat, väntat länge, slute
mörkret omkring våra kronor tätt!
Stormen hvilar icke,
vågorna lägga sig icke —
ingen morgon väntar oss,
och i branten stå vi, långt ute, längst ute.

Bryt våra stammar, storm, och bryt de sista
rötternas motstånd i gammal jord!
Natten förråder det icke,
vågorna lägga sig icke —
ingen morgon väntar oss,
endast det: att brista, ej böjas ... blott brista.

Vågor, som härjat grunden, gören vida
grafvarna, gören stort vårt fall!
En gång skall stormen tystna,
en gång skall natten ljusna —
oss väntar ingen morgon,
oss, som tröttnat att i storm stå, mot storm strida.

1903

2

Förklaring.

Det namn du bär i min sång jag kan
och vill ej nämna ännu.

Den sol jag sökte i drömmen försvann.
Jag sökte i lifvet — den sol jag fann
är du och för alltid du!

Jag fruktat att skrämma din unga håg
med lidelsefull passion.

När endast kvinnan i dig jag såg,
min blick var våld — men i rösten låg
en vek och lugnande ton.

Så ofta pulsarna hetare slå,
de varna mig hvarje sekund.
Jag lärt i tysthet af dig förstå
det stämningsdjup, som ett lif kan nå
i saknadens högtidsstund.

På knä du aldrig ännu mig sett
och kommer aldrig att se.
Jag vill ej bedja och har ej bedt —
min kärlek är och förblir min rätt,
min stolthet i väl och ve!

Om allt hvad känslan för dig har skärt
jag kunde förklara i sång,
så vore dess manliga allvar värdt
att andra, som endast lidelse lärt,
detsamma kände en gång.

1891

Osynliga vägar.

Den mörka blicken gaf vika,
den ljusa och lyckliga kom.
Men än någon gång bereder
den tvekan och oro tillika:
jag varsnar ej vägen, som leder
från mig till dig, och tvärtom.

Då stannar jag, kan ej annat,
vid närmaste skiljemur,
där aldrig förut jag stannat
af orsak, liknande denna.
Vi trodde ju båda oss känna
hvarandra så väl... eller hur?

Men nu är min syn för ringa
att finna riktiga spår.
Se — fordringar har jag inga.
Så tag de mötande stegen,
med mod att göra till egen
den vanskliga väg jag går!

Då skall det igen bli soligt
i blicken som förr, när du kom.
Och tacksamt, tyst och förtroligt
jag kysser din hand... förlägen:
nu ser jag ju åter vägen
från mig till dig, och tvärtom.

1893

Till lifvet.

Hotfullt högt dina vågor gå,
lågt du ställt mig i dalen.
Vågor stora och vågor små,
tydliga ord I talen!
Lifvets larmande
flod skall rinna
öfver gruset af dag, som är.
Ej förbarmande
vill jag vinna —
och din ynnest jag ej begär.

Trött jag stannat vid dessa bräddar,
där för natten jag funnit strand.
Djup är fåran — och sorgen bäddar
så förunderligt tryggt ibland.
När din stigande,
starka bölja
far den ensliga ön förbi,
skall min tigande
blick den följa,
men å sido jag själf förbli.

Utan längtan och utan saknad
mot en kommande dag jag ser.
Tron på lyckan var knappast vaknad,
innan solen i moln gick ner.
Onda, stingande
tankar våga
stundom söka i mig ett hem,
men betvingande
deras låga
lust att hämnas — jag kväfver dem.

Lif, du nyckfulla lif, jag vet
hvilka skatter du innerst gömmer.
Den, som sett deras härlighet,
djupets hemliga värld ej glömmer.
Öfvergående
stormar störa —
ingen, ingen är lefnadslång!
Tyst förstående
skall jag höra
sagans gamla: det var en gång...

1894

Drömmen.

Vänd åter, dröm, du min vackra dröm,
och tag i natt mina tankar fångna!
Du bygger bro öfver tidens ström
till det förgångna, för alltid gångna.
Jag får ej neka dig rätt till lifvet,
du barn af längtan och fantasi.
Snart skall en starkare makt, än vi,
förinta allt, som är öfverblifvet.

1895

Tack till sorgen.

När du mitt hjärta en gång vägde,
du fann för lycka det för lätt.
Förstår jag äntligen dig rätt:
du därför tog hvad bäst jag ägde?

Nu är du borta. Men jag känner,
att våra vägar mötas än.
Nåväl, så kom — du är ju den,
som mer än alla saknar vänner.

Just därför har jag din förblifvit
och fruktar ej din öppna famn.
Du tog — men du har åter gifvit.
Välsignadt vare sorgens namn!

1897

Den tysta elden.

Jag ser den brinna, stark och dunkelröd,
den tysta elden — hemmets eld på härden.
Men ny, fördjupad, tyckes mig dess glöd
mot allt det mörka, som behärskar världen.

Då böjer jag mig stilla fram mot den,
som vid min sida håller vakt vid lågan:
“När sorgen når oss . . . har du mod då än?”
En blick, en enda; hennes svar på frågan.

Så må de komma, livvets olycksår,
och hölja i sitt mörker våra öden.
Vår tysta eld!... den känslan är dock vår —
med tvänne gnistor sprungna fram ur glöden.

1900

Till dina händer små.

Gunnel, Gunnel —
sommarnattens skymningsvärld,
vida, vida sagoländer,
mörknar kring din hufvudgård.
Men ur sängomhängets vrå
lysa dina händer små,
dina hvita, kära händer —
en i sänder, en i sänder
kysser jag dem båda två.
Hvad jag därvid djupast känner
och hyart mina tankar gå,
kan du inte nu förstå,

bara det, att vi som vänner,
goda, riktigt goda vänner,
ha hvarann att lita på.
Men när du blir stor... ja, då!
Gunnel, när du ger din hand,
ge den fast och stilla!
Handen är ett lif ibland,
Gunnel, Gunnel lilla.

1899

Mina söner!

Stannande, maktlös står jag
inför det oundvikliga: allt det tunga,
som väntar er.

Men sen icke mörkt på lifvet —
sen icke därför hårdt och obarmhärtigt
som lifvet ser!

Lyften med båda händer
bördans tyngd; men hållen ert hufvud upprätt
och blicken klar!

Och len det värmande, stilla
leende, godt och klokt, som blott de starka
bland oss ha kvar!

Fiender undgår ingen.
Aldrig hvila de, glömma aldrig att skada —
det tillhör dem.

Men varen för stolta att hämnas!
Hjärtats lugna öfverlägsenhet hedrar
er stam, ert hem.

1903

3

Morgonland.

Jag har gjort mitt val —
låt oss börja färden!
Ljus och gyllenfager
juninattens dager
fyller hemmets dal.
Älfven drager
blank som stål mot fjärden.

Du, som själf är sången
och har makt som den,
var dig själf igen!

Har jag dig omsider
i min saga fången,
eller glider
du ifrån mig än?
Du, som själf är sången!

Kom, se här min hand!
Längs den älf, som sköljer
hemmets strand,
går min väg mot fjärden
och mot hafvet —
bortom hafvet.
Vet jag att du följer,
finns ett morgonland
än för mig i världen.

1896

Soluppgång.

Molnfri är rymden
och lugn ofvan vattnen bor.
Sommarnatten sitt flor
drar från de öde landen.
Närmaste stranden
först ur skymningen gror.

Hafsnymer lockats
att stiga till ytan nyss.
Tjusta af luftens kyss,
plötsligt ur djupet komma,
somliga somna,
andra speja och lyss.

Varm, blodig rodnad
begrinner i öster gry.
Skrämnda nymferna fly
åter i hafvets sköte.
Härskarens möte
purprar himmelens hy.

Sol, sol, du nalkas —
naturen håller ditt hof.
Sörjande dagen sof,
medan ditt guld var borta.
Morgonens korta
tystnad höjer ditt lof.

Sol, sol, du stiger
allt högre mot hvalfvets krön.
Fordom böjde i bön
folken knä för ditt öga.
Störtade, höga
gudom, hvad du är skön!

1890

Kvällsvind spelade.

Ranunkel och blåklocka stodo på äng.
Kvällsvind spelade,
strök helt sakta från sträng till sträng.
Drömlik och dunkel
dansen begynt;
stänglarna skälfva, buga och niga —
gullgul ranunkel,
gullgul ranunkel,
hufvud vid hufvud som gyllene mynt.

Ranunkel och blåklocka stodo på äng.
Kvällsvind tystnade,
smög sig sakta i blomstersäng.
Blåklocka nickar,
blek om kind.
Dimmorna väfva konstfulla täcken,
under de mjuka,
böljande vecken
blommorna slumra med slumrande vind.

1900

Klockbojen.

Gungande dyning, men ingen vind.
Dimmans molniga tågor
slå sin fuktighet mot min kind,
kyla mitt hjärta och göra mig blind.
Inga lefvande vågor,
ingen lefvande vind!

Klockbojen ringer.

Årorna tar jag, ror och ror —
längtan att före natten
möta den höga klarhet, som bor
lik en stor, en strålande stor
syn öfver vida vatten,
ger mig kraft, när jag ror.

Klockbojen ringer, ringer.

Hvar är vägen? Jag stirrar mig blind —
dimma, och endast dimma,
trycker sig tätare mot min kind.
Hvar är vägen för den, som är blind,
hvar en ljusnande strimma,
hvar en lefvande vind?

Klockbojen ringer.

1903

Till en vän.

En röst inom mig hviskar: "Glöm
hvert bittert minne, som dig plågar!"
Nej, aldrig, aldrig.
Det anstår den, som icke vågar
se djupt i lifvets mörka ström.

I ondt som godt ett öde bor.
Jag känner mitt: från sista tinnen,
där tystnaden är hemsk och stor,
jag lyss — och hör blott mina minnen.

Bland dem en dröm, en dyster dröm.

Mig tycktes, att jag ensam stod
en kväll, när dag och natt förenats
i solnedgångens röda blod,
på stranden af en sällsam flod,
hvars vågor stelnat och förstenats.
I väster himlahalvvet glödde,
och öfver jorden, som låg svart,
det sina eldreflexer strödde.
Med ögonen till hälften slutna
jag gick, men visste icke hvart,
så höll mig stundens stämning fången.
Då upphanns jag af det förflutna,
det lif, som var mitt eget jag.
Det nalkades, jag kände gången,
men när jag varseblef dess drag,
vek jag tillbaka, ångestslagen,
till den grad bleka voro dragen.
Jag lyssnade... men hörde intet.
Hvad ville mig den tid, som gått,
var den från nu min framtid vorden,
och denna framtid — tystnad blott,
en tystnad, tryckande till jorden
så tungt som ett begånget brott?

Jag lyssnade igen — ett skratt
var drömmens svar på mina frågor,
och kvällen mörknade till natt.
Men fastän jag såg flodens vågor
i frihet slå mot sina stränder,
jag hörde intet, intet mer.

Då böjde jag mig långsamt ner
med hufvudet i mina händer.

1902

I systrar, I bröder, I älskande par!

Tre systrar de häkla sin moders lin,
Skön-Östan, Skön-Västan, Skön-Innerli' fin.
De gnola vid häklan
en aftonens sång,
och aftonen lider och blifver så lång,
så lång.
I systrar, I jungfrur, hvi gören I så?

Tre bröder de plöja sin faders mark,
Stark-Nolan, Stark-Sunnan och Ytterli' stark.
De tänka vid plojen
mång' underlig ting,
och tankarna söka i bygden omkring,
omkring.
Så sägen, I gossar, hvart tankarna gå?

I systrar, I bröder, I älskande par,
tager tiden i akt, den flyger och far!
Får elden i blodet
bli flammande röd,
den bränner till lif, den bränner till död,
till död.
I unga, som älsken, hvad vänten I på?

1895

Lilla Pärlemor.

Stora bror bör råda —
jag är stora bror,
jag har år för båda,
du är lilla syster,
du är Pärlemor.
Stora bror skall trolle
fram ett äfventyr,
lilla syster hålla
stora bror i styr.

Nu är mörkt tillräckligt
för mitt företag,
slottets galler bräckligt —
riddaren är modig,
riddaren är jag.
Vaknar du, så somna . . .
hvem det är du vet.
Drömmarna fullkomna
lifvets värklighet.

Intet ondt får hända
lilla Pärlemor.
Dag skall återvända —
troget vid din tröskel
vakar stora bror.
Dröm dig hvad dig lyster,
om blott jag är med.
Brister lyckan, syster,
blir jag lyckosmed.

Djupt i djupa skogen
smedjan står ännu.
Elden har ej slocknat —
jag är tyst och trogen,
ung och vacker du.
Sommarnatten stilla
viges i sitt flor.
Gud välsigne lilla,
vackra Pärlemor!

1896

Solregn.

Afton och sommar — se,
se, hur skyarna brinna!
Ah, jag är varm som de,
vacker som de... och kvinna.
Säg, är därför jag feg,
att jag tvekar vid steget,
lifvets djärfvaste steg?
Tyd mig kärlekens gåta!
Lär mig konsten att se
lugnt och klart i mitt eget
hjärtas lönnliga vrår!
Känn, hur häftigt det slår!...

än vill jag endast gråta,
än vill jag endast le.
Är det mitt hjärta, som svarat?
Nyss, innan dagen dog,
tycktes det mig som låge
hela mitt lif förklaradt.
Solens och regnets båge
nådde från skog till skog.
Ofvan kullarnas toppar
lyste solen mig blind,
dröjde smekande kårar,
glömda af dagens vind.
Regnets glittrande droppar
än mina lockar smycka.
Solregn — ditt namn är tårar,
tårar af lycka!

1896

Elsalill.

Drömmer liten Elsalill
än om lyckans fjäril?
Far han retas: är den till?
Hvar bland väderstrecken
såg du lyckans tecken?
Ack — hon vill, hon bara vill
fånga lyckans fjäril.

Rosengården rundt alltså
letas det och letas.
Far han bara retas,
far vill inte alls förstå.
Mor är stilla, mor ser på,
mor har goda ögon,
mor är mor ändå.

Elsalill, din morgon lätt
går vid rosenhäcken.
Tänk, om far till sist får rätt,
tänk, om du ej riktigt sett
fjärilns lyckotecken?
Hvem kan veta hvart den for?
Vänta, tills du frågat mor!

Kommer den ej en gång till,
kanske, om du blundar?
Men nu är det, Elsalill,
dagen själf, som stundar.
Dagen — det är lifvet, barn,
och ett lif har sällan garn
för sin lyckas fjäril.

Men jag tror ändå, att ditt
har det med ur drömmen.
Ja, den drömmen, drömmen
blir du säkert aldrig kvitt!
Så behåll den, barnet mitt,
den blir aftonsolen,
när en gång ditt hår är hvitt.

1898

När rönnen blommar.

En enslig skärgårdsudde —
där ville Rigmor bo.
I viken innanför,
med strandens sand till kudde,
går västanvåg till ro.
Det är den första kvällen
på riktigt tu man hand —
med solen till och med diskret
och blundande ibland.

Ack — rädd för att besvära,
den låtsar vara blind,
när unga Rigmor lutar
sin fina kind för nära
en brun och skäggig kind,
men ser ändå hur kvällen
af denna vackra dag
ger af sin egen rodnad färg
åt Rigmors anletsdrag.

Nu skymmer det till natten.
"Jag kommer." — "Nej, nej." — "Jo."
I kammarn innanför
ha kyssarna och skratten
snart vaggat dem till ro.
Det är den första hvilan
i eget sommarhem,
där rönnen blommar utanför
och blommar blott för dem.

1894

Småstadsvy.

Häggar, rönnar och syren
mellan gårdarna i staden.
Korna midt i esplanaden,
människorna en och en.

Öfver bron på tröga hjul
kör en fora — drängen söker
sofva, där han går och röker.
Solen steker, het och gul.

Några ungar i en brant
gräfvä skrikande i mulden,
andra passa på vid tullen,
öppna grinden, få en slant.

Nära färgarns farstuknut
står en ilsken hund och skäller.
Grannen undrar hvad det gäller,
går till porten, tittar ut.

Klockarn undan värmen flytt
till sin humlesal och blundar —
vaknar, svär i alla hundar
och så somnar han på nytt.

Vägens krökning ner mot sjön
drängen med sin fora hunnit —
och med ens har sta'n försvunnit
bakom björk och hägg och rönn.

Midsommarvaka.

Spel af gyllene färger dallrar
länge i väster. Bullrande skratt
skalla i gränderna. Dagern skvallrar
högljudt om hvad som händer i natt.

Älfvens ulliga dimmor ånga
bort mot mynningens säf och snår.
Forsen sjunger sin sång som i många,
många hundra gångna år.

Höga, lummiga sommarstränder
dämpa dess dofva, brusande ton.
Pigor med kvistar i svettiga händer
ta sig en sväng med gesäller på bron.

Daggiga ängar af blommande klöfver
sprida i nejden sin sötma, sin doft.
Unga, älskande unga däröfver
vandra sig varma till lador och loft.

Toddy på källarn, nedanför kvarnen,
borgare dricka, tills solen går opp.
Fruarna hållre där hemma med barnen
hålla sig vakna vid kaffe med dopp.

Färgernas spel från väster till öster
glidit i båge och råkat i brand.
Flickornas skratt och pojknas röster
tystna alltmera, men höras ibland.

Luften blir kylig, timmarna långa,
klockan i tornet tvekande slår.
Forsen sjunger sin sång som i många,
många hundrade gångna år.

1893

Min vän af hösten.

Jag känner stegen, jag känner rösten
och hela sättet hos dig igen.
Välkommen åter, min vän af hösten,
du egenmäktige, gamle vän!

Du fordrar frukter af året — flera
och längre hunna för hvarje dag,
men därvid fordrar du mycket mera,
än jag kan bjuda i hvardagslag.

Då blir du ofta burdus och bråkig
och dömer, tycks det mig, alltför strängt.
Jag svarar fogligt, fast du är tråkig,
att mitt förrådsrum är tomt och stängdt.

Då vill du fylla det strax till randen
med allt det bästa du kan och vet —
jag blir förargad och ger dig fandan
och söker tystnad och ensamhet.

Du låtsar tiga och icke störa,
men går och lägger dig i försåt.
Du är så kall, och kan därför göra
mig het och häftig emellanåt.

Försök en smula att sänka rösten,
men var för öfrigt i allt dig lik!
Jag tycker om dig, min vän af hösten,
jag tycker om dig, min själfkritik.

1894

Människovåren.

Du kommer — din morgon sprider
sin granna sol öfver tider
och åldrar, så vintergrå,
att ingen numera spårar
ens djupt under snön de vårar,
som varit deras ändå.

De lyssna ... hör! ... dina svala,
ungdomliga läppar tala
ett tusenårigt förnuft,
där härskarbegäret blandas
med längtan efter att andas
den drömda frihetens luft.

Och när du har lärt dig känna
din makt och sötman i denna,
berusas du däraf så,
att några, de riktigt gamla,
bli underligt tysta och samla
ihop sina paltor och gå.

Då yfs du öfver din ära
och ler åt alla, som bära
en tyngre börda af år.
Din fjärrsyn är utan like.
Välän — tillkomme ditt rike,
du nya människovår!

1908

Han med lien.

Nu mörknar året, det är skördetid.
Syns han på vägen redan, han med lien?
Hans färder gå så ofta här invid,
att flyr mig sömnen, hör jag jämmerskrien.

Det är visst därför jag har lagt mig vinn
om att med fattning kunna möta mannen.
Där kommer han! Hvar ämnar han sig in?
Han nickar hitåt — och går in till grannen.

Han dröjer länge; träder långsamt ut
och torkar lien på en flik af kappan.
Där inne måtte allt ej vara slut,
ty han blir stående på farstutrappan.

Då blir jag modig, och så säger jag:
"God afton, broder! Det är sent i dag,
men du är likafullt din uppgift trogen,
du sköter lien — lifvet sköter plogen.
Hur går det för dig? Om din arm är svag,
så hvila dig!... jag väntar gärna, jag.
När så, en höstklar kväll, *min* skörd är mogen,
slå mycket säkert och slå fort ditt slag!"

Den gamle.

Jag aldrig bäfvande har frågat
hvad efter döden komma skall,
hur ofta än jag lifvet vågat.
Nu är det sent och måttet rågad
och redan nästa steg mitt fall.

I hård och ojämn strid jag grånat
för liemannens skördefest,
ifall han ej försmår den rest,
som hittills andra icke rånat
af hvad mitt hjärta älskat mest.

Jag skall ej väja fegt för slaget,
när hälst det träffar mig. Jag vet
att den, som bryter upp ur laget,
blir glömd som vore intet taget
ur människornas myckenhet.

I efterlevande, som hafven
för sed att tala vackra ord,
när någon gömmes under jord —
jag ber er om den tjänst vid grafven
att spara edra vackra ord.

Jag skrifver lugnt mig själf på listan
bland dessa tusenden, som gått
och intet minnesvärdt förmått,
ty jag vill icke ha på kistan
hvad jag som lefvande försmått.

Min egen gärning är mig vorden
för länge sedan uppenbar.
Skall någon af er minnas orden,
de stolta orden:
han visste själf hur svag han var?

1895

Pris 3 kronor.